

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 258.102 van 4 december 2023
in de zaak A. 232.684/VII-41.599**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Piet Heyvaert
 kantoor houdend te 1060 Brussel
 Berckmansstraat 89
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 11 januari 2021, strekt tot de cassatie van arrest nr. 245.720 van 8 december 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.237 van 26 februari 2021.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Pierrot T'Kindt heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 'tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State'.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 juni 2023.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Cédric D'Hondt, die *loco* advocaat Piet Heyvaert verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur Pierrot T'Kindt heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker dient op 23 juli 2019 een volgend (vierde) verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist op 2 oktober 2019 tot de niet-ontvankelijkheid van deze aanvraag.

Verzoeker tekent tegen de voornoemde beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 14 oktober 2019. Met een arrest van

8 december 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: EVRM). Hij verwijst hierbij in het algemeen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM), in het bijzonder met betrekking tot de bijzondere bewijswaarde die het Hof hecht aan medische stukken die verwondingen attesteren die kunnen worden gelinkt aan beweerde mishandeling of foltering.

5. In een eerste middelonderdeel acht verzoeker het “materieel luik artikel 3 EVRM met betrekking tot de vastgestelde medisch-psychische problemen” geschonden omdat het bestreden arrest wel drie vragen beantwoordt betreffende verzoekers psychologisch-psychiatrische attesten, zonder evenwel de vaststellingen in overweging te nemen als fundamenteel bewijselement van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

De eerste vraag is of verzoeker op 18 september 2019 in de mogelijkheid was op de dienst Vreemdelingenzaken zelf het formulier “verklaringen volgend verzoek” in te vullen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betwist verzoekers psychische problemen en zijn psychiatrische opname van 19 september 2019 tot en met december 2019 niet, maar oordeelt dat verzoeker daarmee niet aantoont dat hij op 18 september 2019 niet het bewuste formulier kon invullen. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt uit lezing van het kwestieuze formulier en uit verzoekers medische attesten niet dat verzoeker op dat ogenblik symptomen van

psychose vertoonde. Steeds volgens het bestreden arrest, heeft verzoeker zijn mentale gezondheidsproblemen wel vermeld maar ze niet betrokken op het interview van 18 september 2019 of voordien. Verzoeker voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn psychische problematiek zeer beperkt interpreteert en zich in de plaats van een deskundige stelt voor een conclusie over verzoekers psychische toestand, zonder rekening te houden met de vaststellingen in de verschillende attesten. In die attesten wordt meermaals de onmogelijkheid vastgesteld voor verzoeker om in een bepaalde context over bepaalde zaken te vertellen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had een gespecialiseerde geneesheer-deskundige moeten aanstellen in plaats van zelf *ex post* gevolgen uit de medische attesten af te leiden die hij in principe niet zelf kan trekken.

De tweede vraag is of verzoeker moeilijkheden heeft gehad om zijn vrees toe te lichten en te vertellen over de ondergane folteringen omwille van zijn problemen tijdens het eerste verzoek om internationale bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat verzoeker geen melding heeft gemaakt van psychologische problemen tijdens de behandeling van zijn eerste verzoek om internationale bescherming of van zijn eerste twee volgende verzoeken en hij oordeelt dat de vaststellingen in de psychologisch-psychiatrische attesten tijdens zijn vierde (derde volgend) verzoek niet toelaten te besluiten dat verzoeker vanaf zijn eerste verzoek om internationale bescherming de geattesteerde symptomen vertoonde en te kampen had met ernstige psychologische problemen. Verzoeker voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich daarmee enkel focust op symptoomsignalering, zonder de kwestieuze attesten als bewijs van verzoekers psychologische problematiek te betrekken op de vraag naar een mogelijk aangetast vermogen om destijds coherente verklaringen af te leggen en zonder zijn beoordeling af te stemmen op de aard van de aangevoerde mentale gezondheidsproblemen. Die beoordeling is enkel gericht op verzoekers vermogen om zelf zijn psychische problemen te melden in het kader van een onderzoek van de procedurele noden, terwijl de attesten net wijzen op verzoekers onvermogen om zijn eigen psychische problemen te identificeren en in te schatten. Volgens verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nagelaten vast te stellen

dat de ingediende attesten ook van belang zijn voor de eerdere procedures en had hij die stukken moeten opvatten als een begin van bewijs *ex post* van eerder ondergane foltering, dat mede relevant is voor de procedures *ex ante*.

De derde vraag is of verzoekers attesten de kans op zijn erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aanzienlijk groter maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behandelt de rechtspraak van het EHRM inzake het passend gewicht dat aan medische stukken moet worden toegekend en de voorwaarden voor omkering van de bewijslast. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betwist niet dat verzoeker lijdt aan bepaalde psychische problemen doch hij acht verzoekers psychische situatie in het licht van de bijgebrachte attesten niet zo ernstig dat verzoeker bij zijn vorige verzoeken om internationale bescherming geen coherente verklaringen zou hebben kunnen afleggen betreffende de verdwijning van verzoekers broer en de door verzoeker ondergane folteringen. Verzoeker voert aan dat de voorgelegde attesten vaststellingen bevatten over de omstandigheden waarin hij zijn verwondingen heeft opgelopen en aangeven dat de intensiteit van de objectief vastgestelde symptomen getuigt van de ernstige impact van de gebeurtenissen op verzoekers psychisch welbevinden. Er is ook sprake van fysieke letsels, waarvan verzoeker reeds eerder foto's heeft bijgebracht. Volgens verzoeker is geen deugdelijk onderzoek gebeurd van de medische stukken, zodat de desbetreffende motivering niet voldoet aan de door het EHRM gestelde vereisten, waarin onder meer wordt benadrukt dat de bewijskracht niet kan worden ontzegd aan een medisch attest, louter op basis van een gebrek aan geloofwaardige verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat voorbij aan verzoekers traumatische ervaringen die hebben geleid tot psychische stoornissen, waarvan de impact onvoldoende wordt onderzocht in het bestreden arrest. Hij houdt er geen rekening mee dat de tegenstrijdigheden in het vluchtrelaas te wijten kunnen zijn aan zwaarwichtige traumatische gebeurtenissen, hetgeen reeds eerder werd aangevoerd.

Vervolgens voert verzoeker aan dat nergens uit het bestreden arrest blijkt dat de bij hem vastgestelde littekens en fysieke letsels overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM zijn opgenomen als fundamenteel bewijselement van het risico op schending van artikel 3 van het EVRM, behalve het summiere besluit dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat ze zijn opgelopen in de door hem beschreven context. Nochtans dienen de littekens en fysieke letsels samen met de door verzoeker bijgebrachte attesten te worden beschouwd als een begin van bewijs van de ondergane folteringen of onmenselijke of onterende behandelingen, waardoor de bewijslast inzake het risico op schending van artikel 3 van het EVRM komt te liggen bij de verwerende partij die met een diepgaand onderzoek naar de desbetreffende vaststellingen iedere twijfel over dat risico had moeten wegnemen. Door dergelijk onderzoek niet te voeren en enkel te verwijzen naar de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, acht verzoeker de bewijswaarde miskend van zijn littekens en fysieke letsels als weerlegbaar vermoeden van het voormelde risico.

6. In een tweede middelonderdeel acht verzoeker ook het “procedureel luik artikel 3 EVRM” geschonden wegens het gebrek aan een diepgaand onderzoek naar de bij hem vastgestelde fysieke letsels en psychische problemen. Volgens de rechtspraak van het EHRM moeten medische stukken die de mogelijke effecten van foltering beschrijven worden onderworpen aan dergelijk onderzoek, ongeacht de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas en zelfs al bewijzen ze niet dat de aangehaalde problemen hun oorzaak vinden in de beschreven gebeurtenissen. Verzoeker vindt dit des te meer het geval als de stukken aangeven dat de aangenomen ongeloofwaardigheid van het asielrelaas in vraag kan worden gesteld op basis van de psychische toestand van de betrokkene. Te dezen is slechts achteraf vastgesteld dat verzoeker niet zelf heeft gewezen op zijn psychische toestand en niet eerder symptomen heeft vertoond, zonder de eventuele oorzaken en gevolgen van de problemen in het verleden in aanmerking te nemen of te laten onderzoeken. In het bestreden arrest wordt evenmin de vraag beoordeeld waardoor verzoekers problemen zijn veroorzaakt en welke impact zij hebben gehad op het vermogen om eerder zijn vluchtrelaas te doen. De medische

stukken en de foto's van de littekens hadden nochtans een voldoende aanwijzing moeten vormen voor de noodzaak van meer onderzoek in het kader van het nieuwe verzoek om internationale bescherming.

7. Verzoeker besluit in het algemeen dat onvoldoende rekening werd gehouden met de (bewijs)waarde van de medische stukken ten aanzien van verzoekers psychische problemen bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid. Deze bewijselementen hadden aan een diepgaand en deugdelijk onderzoek moeten worden onderworpen om iedere gerede twijfel te kunnen weerleggen. Volgens verzoeker is dit *in casu* niet gebeurd, zodat het bestreden arrest in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

8. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel.

Tegen het verweer dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in eerdere beslissingen werden beoordeeld, laat verzoeker gelden dat het te dezen gaat om attesten waarover de verwerende partij en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet eerder hebben uitgesproken en dus niet om een reeds vaststaande beoordeling. Hadden die attesten voorgelegd ten tijde van de eerdere beoordeling, dan zouden ze de feiten in een ander daglicht hebben gesteld. De door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gegeven korte samenvatting van de psychologisch-psychiatrische documenten volstaat niet omdat de verwerende partij de attesten en de erin gemaakte vaststellingen had moeten onderzoeken.

Tegen het verweer dat medisch bewijs enkel tot een omkering van de bewijslast kan leiden indien de verklaringen voldoende geloofwaardig zijn, benadrukt verzoeker dat volgens het EHRM de loutere verwijzing naar een ongeloofwaardig asielrelaas niet volstaat om een risico op behandeling in strijd

met artikel 3 van het EVRM uit te sluiten. Dat de attesten dateren van 2019 en 2020 terwijl verzoeker zijn land heeft verlaten in 2016, doet daaraan geen afbreuk.

Met betrekking tot de drie in het bestreden arrest behandelde vragen, benadrukt verzoeker de afwezigheid van een dienstige motivering om die attesten niet in overweging te nemen als begin van bewijs van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM. Wat de eerste vraag betreft, besluit hij dat een deskundig onderzoek meer uitsluitsel had kunnen bieden over de bij verzoeker gediagnosticeerde problemen, dit overeenkomstig de principes van het EHRM en zonder dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevolgen zelf zou mogen of kunnen beoordelen. Wat de tweede vraag betreft, acht verzoeker het pertinent om de psychologisch-psychiatrische attesten te beschouwen als begin van bewijs van de voorgehouden folterdaden, dit overeenkomstig de door het EHRM uitgewerkte principes betreffende artikel 3 van het EVRM. Wat de derde vraag betreft, besluit verzoeker dat zijn medische stukken een grondig onderzoek rechtvaardigen omwille van de in die stukken vastgestelde problemen en dat het van groot belang is de in die stukken gedane vaststellingen te laten beoordelen door een deskundige.

Verder is verzoeker van oordeel dat, hoewel hij reeds bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming foto's van verwondingen en littekens had bijgebracht, uit deze stukken samen met verzoekers psychische problemen en de desbetreffende attesten moet worden afgeleid dat verzoekers psychische en medische problematiek tot verder en grondig onderzoek noopt.

Beoordeling

9. Met het bestreden arrest wordt verzoekers beroep verworpen tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om een volgend (vierde) verzoek om internationale bescherming met toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen' (hierna: vreemdelingenwet) onontvankelijk te verklaren omdat geen nieuwe elementen of feiten zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker acht artikel 3 van het EVRM geschonden met het bestreden arrest, in essentie doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen diepgaand en deugdelijk onderzoek heeft gevoerd naar de door hem ter staving van zijn vierde verzoek om internationale bescherming bijgebrachte stukken (attesten betreffende verzoekers psychische toestand) en daarbij in strijd met een aantal arresten van het EHRM de bijzondere bewijswaarde van de door verzoeker bijgebrachte medische stukken heeft miskend.

10. In het licht van de nieuwe door verzoeker bijgebrachte attesten en verzoekers betoog betreffende het voorgehouden onvoldoende onderzoek van die attesten om te voldoen aan de vereisten van artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich drie vragen. Bij zijn onderzoek en de beantwoording van die vragen neemt hij omstandig de inhoud van verzoekers attesten in overweging. Hij erkent de erin vermelde psychische problemen doch voor de beoordeling van de oorzaak en de relevante draagwijdte van die problemen plaatst hij de inhoud van de attesten tegenover de andere gegevens van de zaak. Op basis daarvan komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot een ander oordeel dan verzoeker zelf over de pertinentie van de in verzoekers attesten gemaakte vaststellingen voor wat betreft de vraag of er voldoende nieuwe elementen of feiten zijn voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire beschermingsstatus.

11. De motivering in het bestreden arrest wat de eerste vraag betreft blijft niet beperkt tot de vermelding dat noch in het enige attest dat dateert van (kort) voor het invullen van het formulier op de dienst Vreemdelingenzaken op 18 september 2019, noch door verzoeker zelf op de dag van het invullen ervan,

werd aangegeven dat verzoeker bijzondere procedurele noden heeft of zich door mentale gezondheidsproblemen geremd kan voelen bij de toelichting van een verzoek om internationale bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschrijft ook het ruimere verloop van die procedurefase en wijst op verzoekers vermogen om de gestelde vragen op een logische wijze te beantwoorden en de verbinding te maken met zijn vorige verzoeken om internationale bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat uit de attesten van 19 september 2019 en 29 november 2019 valt op te maken dat verzoeker nà het onderhoud op de dienst Vreemdelingenzaken is geëvolueerd naar een toestand van bijzondere verwardheid.

Inzake de tweede vraag wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op de afwezigheid van tekens dat verzoeker al bij één van de vorige verzoeken om internationale bescherming psychologische problemen of nood aan begeleiding kenbaar heeft gemaakt, en op het gegeven dat uit zijn arrest nr. 196.484 van 12 december 2017 kan worden afgeleid dat het voor verzoeker mogelijk bleek om weliswaar tegenstrijdige en onaannemelijke doch zeer gedetailleerde verklaringen en beschrijvingen te geven en zich te manifesteren als iemand die onafhankelijk en consequent kan handelen en de logica en inhoud van vragen begrijpt. De verdere overweging dat de vaststellingen van verzoekers psycholoog en psychiater niet de conclusie verantwoorden dat de eerste procedure om internationale bescherming reeds is beïnvloed door de psychische problematiek van de verzoeker, dient daarnaast te worden gezien in het licht van het aangegeven tijdsverloop van jaren tussen die procedure en het verstrekken van de attesten met die vaststellingen.

Met betrekking tot de derde vraag gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nogmaals in op de inhoud van verzoekers psychologisch-psychiatrische attesten, evenals op andere stukken, en hij constateert aan de hand daarvan dat de motieven voor het huidige verzoek om internationale bescherming dezelfde zijn als die voor het eerste verzoek. Hij toetst

de in de attesten gedane vaststellingen aan verzoekers verklaringen en overige stukken betreffende diens opeenvolgende asielaanvragen en aan de daarvan gemaakte beoordelingen, in het bijzonder de beoordeling van het eerste verzoek om internationale bescherming. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de verdwijning van verzoekers broer in 2009 traumatisch zijn, maar blijkt geen verband met de problemen van verzoeker zelf vanaf eind 2015 waarvoor hij Sri Lanka zou hebben verlaten. Steeds volgens het bestreden arrest, blijkt verzoeker over het wedervaren van zijn broer en andere familieleden en over de situering in tijd en ruimte van de beweerde eigen vervolging en mishandelingen, en zelfs over verzoekers eigen verblijf binnen en buiten het land van herkomst, onsamenhangende, tegenstrijdige en anderszins ongerijmde verklaringen te hebben afgelegd, dit zowel wanneer het onderzoek van het oorspronkelijke verzoek om internationale bescherming op zichzelf wordt benaderd als bij vergelijking met de volgende verzoeken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt op omstandige gemotiveerde wijze dat verzoeker louter vasthoudt aan een reeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, zonder nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk verhogen. Die gevolgtrekking wordt gemaakt zonder de eigenlijke waarnemingen in verzoekers nieuwe attesten in verband met zijn geestelijke gezondheid als zodanig te betwisten, na meermaals te hebben overwogen dat die attesten niet doen blijken van een in het relevante tijdvak dermate ernstige toestand dat de ongeloofwaardigheid van het relaas erdoor kan worden verklaard.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat verzoekers attesten, in samenhang met volstrekt niet overtuigende verklaringen, niet aannemelijk maken dat verzoekers psychische problemen en littekens zijn ontstaan in de door hem beschreven context en voegt eraan toe dat verzoeker geen andere bevredigende verklaring aanreikt voor de feitelijke omstandigheden, context of redenen van dat ontstaan. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet verder uitlaat over de littekens, is aannemelijk doordat de foto's van die littekens al bij het eerste verzoek om internationale bescherming werden neergelegd en zij, zoals verzoeker erkent, dus slechts door vaststellingen in de

nieuwe medische attesten een nieuw element zouden kunnen uitmaken, hetgeen echter niet strookt met de beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de in die attesten gedane vaststellingen.

12. Waar verzoeker in het middel opkomt tegen de in de diverse voormelde overwegingen van het bestreden arrest vervatte beoordeling van de bewijswaarde van de desbetreffende attesten, vraagt hij in wezen een nieuwe beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is. Hierbij moet worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen soeverein oordeelt of de aanstelling van een deskundige al dan niet is vereist voor de beoordeling van de kwestieuze medische attesten. Dat hij deze stukken zelf onderzoekt en beoordeelt, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM.

13. Met de voormelde motivering maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk dat hij verzoekers standpunt niet bijvalt als zouden diens attesten een begin van bewijs vormen voor het risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en dat er dus geen grond is voor een verschuiving van de bewijslast naar het bestuur. Uit dat verschil in opvatting en uit het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet alleen oog heeft voor de vaststellingen in de attesten, maar ook voor de inhoud van andere documenten en de eigen verklaringen van de verzoeker, en hij zich daarbij een oordeel vormt over de geloofwaardigheid van het asielrelaas en zelf onderzoekt of de geattesteerde vaststellingen het gebrek aan die geloofwaardigheid al dan niet zouden kunnen verschonen, blijkt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM.

14. De voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM kan evenmin worden afgeleid uit een vergelijking van het bestreden arrest met de door verzoeker aangehaalde arresten van het EHRM.

Het arrest van het EHRM van 9 maart 2010 in de zaak 41827/07, R.C. tegen Zweden, heeft betrekking op medische bewijsstukken die een asielrelaas bevestigen dat over het algemeen consistent was, niettegenstaande enkele onzekere aspecten die echter niet de algemene geloofwaardigheid van dat relaas ondermijnen. Uit het bestreden arrest blijkt daarentegen dat verzoeker zich beroept op medische attesten met als oogmerk de reeds vastgestelde ongelooftwaardigheid van het asielrelaas te herstellen.

Het arrest van het EHRM van 5 september 2013 in de zaak 61204/09, I. tegen Zweden, betreft een geval waarin de met medische stukken bewezen littekens van een verzoeker om internationale bescherming onbetwist het gevolg zijn van foltering en waarin wordt ingegaan op de inschatting van het risico dat bij een terugkeer naar het land van herkomst opnieuw een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM zal plaatsvinden. In het bestreden arrest gaat het echter niet om de inschatting van een risico bij terugkeer naar het land van herkomst maar enkel om de vraag naar de ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming, meer bepaald of verzoeker nieuwe elementen of feiten voorlegt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Het EHRM acht in zijn arrest van 19 september 2013 in de zaak nr. 10499/11, R.J. tegen Frankrijk, onvoldoende de motivering in een vonnis dat een medisch attest het bestaan van een oorzakelijk verband tussen de medische vaststellingen en de verklaringen van een verzoeker niet rechtvaardigt. Het EHRM verwijst naar het recente en ernstige karakter van de verwondingen die op gedetailleerde wijze zijn weergegeven in het medisch attest van R.J. en die overeenstemmen met het asielrelaas. Het EHRM is in die zaak van oordeel dat de sterke vermoedens over de oorsprong van de verwondingen van de betrokkene niet worden weggenomen door zich in het desbetreffende vonnis enkel te beroepen op het onvolledige karakter (“*caractère lacunaire*”) van het asielrelaas. Anders dan in de voornoemde zaak, waar het verwondingen van recente aard betrof, blijkt het in het bestreden arrest te gaan om attesten van psychologische aard uit 2019 en 2020,

terwijl verzoeker zijn land van herkomst reeds had verlaten in 2016 en de trauma's betrekking zouden hebben op nog oudere feiten. Bovendien negeert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zonder meer de vaststellingen in verzoekers attesten omwille van de ongeloofwaardigheid van diens asielrelaas, maar evalueert hij die vaststellingen net binnen een ruimere beoordeling van het verzoek om internationale bescherming.

In zijn arrest van 23 augustus 2016 in de zaak 59166/12, J.K. tegen Zweden, beschouwt het EHRM mishandeling in het verleden als een sterke indicatie voor een toekomstig reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM wanneer een verzoeker een algemeen coherent en geloofwaardig relaas van de gebeurtenissen heeft gedaan dat overeenstemt met informatie uit betrouwbare en objectieve bronnen over de toestand in het betrokken land. Volgens het EHRM staat het in dergelijke omstandigheden aan de overheid om elke twijfel over dat risico weg te nemen. Anders dan de situatie waarop het voormelde arrest van het EHRM betrekking heeft, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de huidige zaak integendeel naar een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas waarbij een eerdere schending van artikel 3 van het EVRM niet wordt aanvaard.

Verzoeker toont met de verwijzing naar de in de voormelde rechtspraak door het EHRM vastgelegde principes derhalve geen schending aan van artikel 3 van het EVRM in de huidige zaak.

15. Uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het licht van alle omstandigheden van de zaak een voldoende grondig en nauwgezet onderzoek heeft gevoerd zoals vereist door artikel 3 van het EVRM. Verder treedt de Raad van State als cassatierechter, zoals reeds aangegeven, niet in de beoordeling van de zaak zelf, zodat het hem niet toekomt het onderzoek van verzoekers medische stukken over te doen en zich daarvan een eigen beoordeling te vormen in het licht van de omstandigheden van de zaak.

16. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op vier december tweeduizend drieëntwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams